

Posledná Pozemšťanka

Katarína Soyka

Posledná Pozemšťanka

Katarína Soyka

POSLEDNÁ POZEMŠŤANKA
mestská fantasy
Katarína Soyka

© HYDRA 2014
© Katarína Soyka 2014

Návrh obálky: Lukrécia Schiller 2014
Ilustrácia: Alena Kubíková, 2014

Grafická úprava: Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldikova 7, 841 02 Bratislava
www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

7. publikacia, prvé vydanie 2014

ISBN978-80-89672-37-0

Darka sa tešila do postele. Bude si ho aspoň predstavovať, aby jej nechýbal, kým sa vráti. Možno sa jej o ňom bude snívať. Zohla nohy v kolenách a perinu si vytiahla až po ústa. Zahryzla sa do okraja.

Nádherne svetlohnedé vlasy, polodlhé, mu padajú do tváre. Vtedy robí to gesto. Zakloní hlavu a zahrnie si ich dozadu. Vystavuje tým na obdiv mužnú sánku a vystúpené líčne kosti.

V kontraste s pokožkou so zvláštnym bronzovým nádychom mu vynikajú jasnomodré oči, od ktorých sa nedokáže odtrhnúť. Vždy, keď sa ich pohľady stretnú, zalieva ju horúčava.

Preto sa im radšej vyhýba. Má obavy, že by bola nápadná. Nápadne zaujatá.

Čo ak si jeho záujem len nahovára?

Ženy nechcú dať mužom pocit prevahy, radšej ich nechávajú tápať v neistote.

Asi netápe. Musel vycítiť, že mu venuje pozornosť. Veď každý už si všimol, ako ju priťahuje, aká je z neho celá preč. Telo sa jej rozvibruje, len čo vojde do miestnosti. Aj okolitý vzduch z neho pulzuje vzrušením! Jeho pohľad štekli.

Dva týždne a potom sa vráti. Ďalej budú spolupracovať, možno sa nakoniec k niečomu dopracujú. Usmievala sa s perinou stále v ústach.

„Spat, spat, spat!“ napomenula sa nahlas.

Zložila hlavu na vankúš, vystrela nohy a zhlboka si vydýchla.

Najpríťažlivejší muž na svete!

Prebral ju chlad lôžka. Otvorila oči a s návalom prudkej bolesti ich opäť zavrela. Celá jej bytosť sa sústredila do hlavy, v ktorej sa závitý snažili prepíliť k vedomiu. Rezali do živého, skoro by plakala.

Kde je?

Znovu pootvorila viečka a chcela sa posadiť, ale nepustili ju remene. Na rukách aj na nohách.

Je pripútaná!

Precitla do tela. Bolo nahé, na ňom prehodený kus látky.

Niekam ju vezú.

Pokúsila sa prebrať zo zvláštnych mrákot, ktoré jej zastierali myšlienky aj pohľad. Rozžmurkávala závoj hmly, nedokázala zaostriť na okolitý svet.

Bolesť hlavy ignorovala v úsilí prebúrať sa k podstate. Ako sa sem dostala? A kde vlastne?

Obe ženy tlačiace lôžko, na ktorom ležala, boli vysoké a silné. Mali blond vlasy a jasné, asi modré oči, aspoň nakoľko si dokázala všimnúť, keďže stáli bokom. Tváre aj pohľady mali sústredené na cestu pred sebou. Inak nezbadala žiadne spoločné znaky a predsa z nich vycítila podivnú druhovú príbuznosť. Pôsobili ako dve verzie toho istého prototypu. Samý sval. Svojím spôsobom neštandardne ozrutné.

Záchranná služba, napadlo jej. Musela ju odvieť záchranná služba, len si nepamätala, čo presne sa stalo.

V snahe precítiť každú čiastku svojho tela kmitala očami zo strany na stranu.

Cíti. Všetko cíti. Ale ranení si často pod vplyvom šoku myslia, že všetko cítia. Vraj aj ľudia, ktorí prídu o končatiny, ešte nejakú dobu pociťujú, akoby ich mali.

Okolie nevyzerá ako v nemocnici. Prehodnocovala strop, jediné miesto, na ktoré z pozície na chrbte dovidela.

Hoci v nemocnici ešte nikdy nebola ako pacient. Možno sú operačné priestory iné ako návštevné, preto ich nedokáže identifikovať.

Čo ak je vážne zranená?! Preľakla sa.

Havária alebo niečo. Ťažká strata pamäti, otras mozgu.

Bolesť hlavy a neschopnosť sústrediť sa by otrasu mozgu nahrávali. Vtedy sa spomienky vracajú stále dokola. Ani teraz nie je schopná spomenúť si na udalosti predtým, len pár minút potom ako prišla k sebe.

Spomínaj! Spomínaj! Napomínala sa, no posledné, čo si pamätala, bolo, ako sa ukladala spať. Niečo jej chýbalo. Niečo sa muselo stratiť v ukrutnej bolesti a zastretom zraku.

Ženy medzi sebou komunikovali. Nerozumela im.

Poškodenie mozgu!

Napínala uši. Veľmi sa snažila pochopiť, čo hovoria. Lenže zvuky, ktoré vydávali, sa na slová ani nepodobali.

Musí byť v zahraničí. Letecká katastrofa! Ľudia v šoku odbúravajú hrozné zážitky.

Ale nespomínala si, že by sa chystala letieť.

Prudké svetlo, ktoré ju doteraz zo stropu oslepovalo, potemnelo.

Alebo si naň oči konečne zvykli.

Možno sa nemocnice snažia nepôsobiť sterilne a investovali do farieb, uvažovala ako v delíriu. Ružová jej však pripadala priveľmi optimistická na situácie, ktoré sú vážne. Postaviť by sa nedokázala, ani keby chcela, na to jej obraz priveľmi kmital. Bola ochotná pripustiť, že môže mať poškodené práve tie časti mozgu, ktoré sprostredkujú farebnú škálu.

Hlava. Hlava!

Bolesť hlavy bola neznesiteľná.

Ružové dvere sa so sykotom rozostúpili, veľké ženy tlačiace lôžko smerovali do nich. Z miestnosti za dverami vychádzala para. Zvláštne voňala. Sterilne určite nie, skôr sviežo. Zhlboka sa nadýchla, kvetinová vôňa ju upokojila.

Príjemné pachy majú asi potláčať predoperačný stres.

Vošli do pary, pohľad do miestnosti nedával zmysel. Kúpele?

Vo vnútri bolo niekoľko vaní, skôr minibazénov, v každom zápasili tri bytosti. Ženy. Dve dobre stavané, tretia krehkejšia a útlejšia. Presne ako ona s ošetrovatelkami. Tak ich pre seba nazvala.

Musia nás okúpať. Vzpierame sa, premýšľala.

Čo ak sa po nehode, nech už sa prihodila akokoľvek, dostala pre poškodenie mozgu do psychiatrickej liečebne? Kto vie, čo vyvádza, keď ju museli spútať?!

Je čas ukázať, že prichádza k sebe, vedomie sa vrátilo, kam patrí.

Nebude sa vzpierať. Bude sa usilovať iba o jedno, spomenúť si, čo sa udialo a dostať sa odtiaľto.

Zastali pred maxivaňou alebo minibazénikom, závisí od uhla pohľadu. Jej posteľ naklonili takmer do stoja. Špičkami nôh sa dotýkala šmykľavky. Stačilo by uvoľniť popruhy a zošmykne sa do vody.

Nestačila si to ani pomyslieť, už sa stalo.

Zľakla sa. Voda, ak teda mohla predpokladať, že v bazéne je voda, sa nad ňou uzavrela. Stiahlo ju pod hladinu.

Utopím sa!

Panicky bojovala o nádych, no sotva si ukradla pár dúškov voňavej pary, ošetrovatelky ju strčili zasa pod vodu.

Utopia ma! Strach ju opantal.

Človek môže byť poslušný do istej rozumnej miery, všetko má však svoje medze. Zúfalo vytlačila hlavu nad hladinu.

Nechali ju dýchať. Úvahy o topení boli predsa len výplodom jej pravdepodobne postihnutého mozgu.

Veľké ženy jej začali medliť vlasy. Ak nešlo o masáž hlavy, mohlo ísť o normálne umývanie. Prestala metať rukami aj noha-

mi. Neisto stála na špičkách, vody bolo tesne pod bradu. Prehodnocovala okolie.

Musi sa upokojiť. Ak je tu, má to svoj význam. Všetkých umývajú. Trochu ju potešilo, že v tom nie je sama. Zrak sa jej vyjasňoval, konečne mohla zaostriť na situáciu v ostatných bazénoch.

Rozoznávala dve kategórie ľudí. Statné, skoro mužné obryne a drobné, krehké pacientky. Poriadne sa prizrela personálu podivnej nemocnice.

Zdá sa jej to? Pevne stavané ošetrovatelky akoby mali chvosty.

Nemocnica hrou? Blízkosť nejakého sviatku? Dušičky? Trochu prehnané!

Nemala potuchy, aký je deň. Panika ju síce dávno prešla a myslenie prestávalo bolieť, stále však nebola schopná odhadnúť ani ročné obdobie.

V ostatných bazénoch prebiehali zápasy. Slabšie ženy pokusy ujsť z vody prehrávali. Nepomáhal krik, nikto im nevenoval pozornosť. Svalnaté športovkyne ich bez problémov znehybnili. Nakoniec aj tak dosiahli, čo potrebovali.

Nebudem bojovať, ešte mi ublížia, povedala si a nechala so sebou manipulovať.

Prekvapené ošetrovatelky sa pustili do dôsledného vymývania každej štrbinky na jej tele. Nevzpierala sa.

Cudzie dotyky jej neboli príjemné, ale bola ochotná rešpektovať fakt, že si robia len svoju prácu.

Ktovie ako je tu dlho? Zistí to.

Potiahli ju za ruky von z vody.

Dobre pochopila, čo od nej očakávajú a vystúpila po schodíkoch v rohu z bazéna.

Poobzerala sa po zvyšných zoskupeniach. Ostatné slabé ženy odvádzali v putách. Pripomínali jej staroveké otrokyne, aspoň

tak si ich predstavovala podľa učebníc histórie. Pociťala ako malé víťazstvo, že jej ruky ponechali voľné. Ak bude spolupracovať, pochopia, že vníma.

Statné ženy sa opäť rozprávali. Napriek obrovskému úsiliu a sústredeniu, nerozumela ani slovo.

Vlhká zem pod bosými nohami nebola studená. Trochu sa šmýkalo. Ošetrovateľky ju pridržali, aby nespadla.

Previedli ju do chodby. Tadiaľto sa pred chvíľou viezla, spoznávala strop. Osvetlenie sa jej nevidelo také ostré ako predtým. Ružové steny dopĺňal ružový koberec. Zvláštny. Ako mach. Nohy sa do neho príjemne zabárali, hrial. Až teraz si všimla, že aj ošetrovateľky kráčajú bosé. Prizrela sa jednej z nich, svalnatá žena sa na ňu usmiala.

Nenabrala dostatok odvahy úsmev jej opätovať, kým nezistí, prečo je tu.

Zastali pred dverami do výťahu. Ružové dvere sa so sykotom rozostúpili.

Neslo o výťah, ako nesprávne predpokladala, ale o menšiu miestnosť so stenami žltó-modrej farby. Čo ju najviac zarazilo, bola vôňa, ktorá odtiaľ vychádzala. Teplá vôňa, z ktorej sa na pokožke vytvárala husia koža. Štekľila ju v nose a lahodne sa rozlievala po tele.

Z rozohriatej krvi sa jej opäť zatočila hlava, ale nie neprijemne. Ako po dvoch deci vína.

Prestala mať strach. Bola odhodlaná odvážne čeliť svetu. Všetky obavy z nej vyfúčali, žilky sa rozihrali bezstarostnosťou. Pokojne by sa pustila do tanca.

V miestnosti nebolo vlhko. Naopak. Prúdil v nej hrejivý vzduch, ktorý cestou vysušal všetko, na čo narazil.

V niekoľkých kreslách už sedeli ženy. Tie, ktoré by označila za krehké a drobné. Hnedovlasé či blondíny, ani jedna sa nemoh-

la fyzicky rovnať obsluhujúcemu personálu. Sedeli s čudnými prístrojmi na hlavách, veľké biele čiapky vyzerali ako fény z dávnych filmov. Retro. Uchechtla sa v duchu a stále viac cítila, ako jej ovzdušie udiera do hlavy a zbavuje ju zábran. Ak vdýchne ešte deci, bude načisto opitá.

Ošetrovatelky ženám v kreslách remeňmi zapínali ruky o opierky a členky o nohy stoličiek. Skoro by sa začala smiať aj nahlas, keby stále nepremýšľala, na čo je dobré všetko ich úsilie. Strach viac nemala, odvíal ho sladkastý buket okolitého ovzdušia.

Nech si s ňou robia, čo chcú! Zniesla by hádam čokoľvek. Možno aj trhanie zubov.

Zalievali ju vlny nezodpovednej ľahostajnosti.

V sprievode opatrovateliek došla ku kreslu, zatiaľ prázdnemu.

Usmiala sa. Takúto farbu by si na stoličku žiadny stomatológ nevybral.

Jednoznačným gestom ju vyzvali, aby si sadla.

Prečo nie? Mala chuť sa nahlas smiať. Ak vytiahnu kliešte, vážne začne kričať.

Chytali ju záchvaty smiechu, prestávala sa ovládať.

Kým ju jedna z ošetrovateliek pripútavala, druhá jej na hlavu spúšťala smiešny prístroj, bielu čiapku, akú videla na hlavách ostatných žien. Klesal na ramene ako japonský robot. Žena s ovládačom v ruke sledovala, či správne dosadne na jej hlavu.

Alebo len sleduje, či jej pristane. Rozosmiala sa.

Obrovská prilba alebo starodávny fén, určite jej pristane! Fén. To bude ono. Stále vlhké vlasy treba dosušiť.

Teplé sucho v miestnosti už vysušilo jej pokožku. A nielen vysušilo. Prevoňalo ju. Sama sebe voňala a pripadala si príťažlivá.

Možno ide o modernú dezinfekciu. V hlave jej vírilo v rytme staccata.

Tak tento pokrok stál za to!

Prístroj jej svojským spôsobom zafixoval hlavu, o spánky sa zapreli dva valčeky. Pokojne sa zahniezdila, s rukami aj nohami pevne pripútanými sa uvoľnila.

A vtom to začalo!

Valčeky sa jej tlakom snažili prepracovať do lebky, čo sa im možno aj podarilo.

Bolesť ju napla a bola by vystrelila ako šíp, keby ju nedržali remene. Skrútilo ju, telom prebehol kŕč, z úst sa vydral šialený výkrik.

A potom nič. Bolesť odišla, ako prišla. Náhle.

Prilbu zodvihli, ale končatiny jej neuvoľnili.

Zato začali rozprávať.

„Budú z nej šalieť,“ pochechtávala sa tá napravo, keď jej do pokožky vtierala niečo mazľavé.

„Keď olej nasiakne, parný efekt sa ešte zvýši a predĺži. Je to novinka, budú ju žrať,“ pokračovala.

„Koľko ich priviezli?“ opýtala sa tá naľavo.

„Jeden kontingent. Narobili okolo toho veľa tajností.“

„Vyzerá, že už rozumie,“ pozrela sa na pacientku tá Naľavo.

„Radila by som jej radšej sa tváriť, že nerozumie,“ namrzene sa vyhrážala žena Napravo.

„Pomôžte mi! Pomôžte mi!“ ozvalo sa o pár kresiel ďalej z úst krehkej bytosti, ktorá tiež začala rozumieť.

„Vidíš? Už začínajú,“ otrávene sa vrátila k natieraniu Napravo.

„Vôbec sa im nedivím,“ oponovala Naľavo. „Žiješ si pokojne svoj nudný život na nejakej bezvýznamnej planéte a zrazu sa prebudíš ako otrokyňa.“

Darkou trhlo. S ťažkosťou sa snažila pochopiť význam slova otrokyňa.

Nemôže jej byť jedno, o čom hovoria! Otrokyňa?

Povedala si, že nebude robiť paniku. Možno nerozumie. Všetko sa vysvetlí. Človek sa zo dňa na deň nestane otrokom. S niekým si ju pomýlili. Pokúšala sa presvedčiť vlastný splašený tep.

„Dones kombinézu, oblečíme ju,“ vyzvala Napravo tú Naľavo.

„Na čo im ich vôbec dávajú?! Aj tak cez ne všetko vidno,“ komentovala vzdalujúca sa Naľavo.

„Zvyšujú ich príťažlivosť. Neukážu úplne všetko, pridajú štipku tajomna. Je šanca, že niekomu padne do oka. Bude pre ňu lepšie pôsobiť v súkromí, ako byť hračkou pre všetkých,“ zvyšovala hlas Napravo, aby ju vzdalujúca sa Naľavo počula.

„Veď hej,“ prikyvovala Naľavo s niečím béžovým na rukách cestou späť.

Začali ju obliekať. Najskôr odopli nohy a nasúkali na ňu obo-pínajúcu priesvitnú látku. Materiál sa okamžite zliepal s kožou. Potom síce odopli aj ruky a postavili ju, ale na krk jej založili obojok z kože a remeň pripli o rameno prístroja, ktoré predtým pohybovalo prilbou.

„Drž sa, dievča,“ chytila ju za bradu Naľavo a pozrela sa jej do očí.

Darka chcela zareagovať, ale ozvala sa Napravo: „Zbytočne s ňou nekomunikuj. Jej len príťažíš a my sa dostaneme do problémov!“ zahriakla ju.

„Veď hej,“ spustila ruku Naľavo a zvesila remeň obojka, aby ju potiahla. „Je na tom ešte horšie ako my. My si trest odpykáme, opustíme tubice, oblečieme normálne uniformy a zaradíme sa k ostatným členom posádky, akoby sa nechumelilo. Pre ňu sa väzenie nikdy neskončí. Podľ moja, nech ťa osud zožerie.“

Možno by som mala niečo povedať, zvažovala Darka. Lenže s myšlienkami zastretými ako vo sne jej neosobne pripadala aj vlastná fyzická prítomnosť.

Sníva sa jej. Počúva absurdné reči o otroctve, napriek tomu jej telo náruživou pulzuje očakávaním niečoho vzrušujúceho.

Možno by sa mala aspoň opýtať.

Opäť sa ocitli na ružovej chodbe a nastúpili do výťahu.

Keď sa dvere s cinknutím rozostúpili, otvorila sa pred nimi miestnosť plná... bytostí. Mužov oháňajúcich sa chvostmi a s rohmi na hlavách. Vďaka červenej pokožke vyzerali ako silno podgurážení.

Spútaná dievčina ich neveriacky sledovala.

Akoby uťal, pohľady všetkých prítomných, doteraz zjavne sa zabávajúcich mužov, sa sústredili ich smerom. Neboli jediné, kto z výťahu vystúpil. Z piatich výťahov takmer v tej istej chvíli vystúpilo päť nesúrodých trojíc. Dvere sa zatvárali, aby sa vzápätí opäť otvorili. Vystupovali ďalšie rovnako zoskupené ženy, pred výťahom sa vytváral nával.

„Tak poďme,“ potiahla ju za obojok Napravo. „Zavadzíme.“

„Koho ste nám priviedli, tubice?“ s úsmevom od ucha k uchu sa im prihovárал jeden z mužov. Pomedzi stoly rôznych farieb a výšok sa prepracovával bližšie k zadržaným dievčatám.

Má rohy! S hrôzou sledovala Darka. Šaliem. Má rohy a majú ich všetci chlapi v miestnosti. A chvost. Divná párty. Satanisti.

Dostala síce strach, ale nedokázal sa jej prerezať do srdca. Stála pred výťahom navlečená do priesvitnej elastickej kombi-

nézy len ako pozorovateľ. Neprítomná. Akoby sa jej nič osobne netýkalo.

Sny bývajú neosobné.

Obojok ju nekompromisne zaťahoval dovnútra, tu snová neosobnosť trochu pokrývala.

Prítomní muži sa rozostupovali a drzo prehodnocovali spútané dievčatá.

„Budeme si vyberať, chlapci,“ tlesol sa do kolien rohatý s chlipným úsmevom. „Alebo sa aspoň zabavíme. Kto zariadil tento kontingent?“ obrátil sa na tubice.

„Alison,“ pokorne zašepkala Napravo so sklonenou hlavou.

„Úaaaah,“ rozosmiali sa rohatí. „To nebude len tak!“

Veliteľ sa rozvaľoval v kresle a pozornosť radšej venoval informáciám o doplnení stavu zásob, len aby sa vyhol pohľadu na ženu kľáčiacu pred jeho stolom.

Poslednú zastávku pred definitívnym návratom na domovskú planétu majú úspešne za sebou. Čaká ich bezproblémová cesta domov, na rodnú Tortiru.

Bosé nohy si rozkošnícky zabáral do koberca pod stolom.

Povestný tortirský mach úplne zmenil predstavy o podlahových krytinách v celom známom vesmíre. Pyšne sa pousmial so zrakom stále upnutým na čísla.

Základom je výživné podložie, nenáročné na podmienky. Údržba je prakticky bezproblémová. V duchu natáhoval čas.

Machové koberce sa tešia všeobecnej obľube, takmer úplne vytlačili tkané koberce a ušetrili nemálo finančných prostriedkov, ktoré sa vyhadzovali na čistenie, čistiace prostriedky a personál.

Hral sa s myšlienkami predstierajúc sústredenie, s radosťou predlžoval pokoru svojej zástupkyne.

Dnes stačí pozbierať väčšie predmety, ak spadli na zem. S menšími kúskami si mach vždy poradí. Žiadny prach, ani omrvinky čistotu neohrozujú. Vesmírne lode všeobecne iné koberce ako machy ani nepoužívajú. Je nielen spoľahlivý, ale aj príjemne hrejivý a prítulný.

Blúdil medzi témami a užíval si laškovanie s machom medzi prstami na nohách.

Neďaleko stola bola súvislá vrstva machu nasilu prerušená, aby úplne nepohltla dvierka do sejfu. Tam sa zatiaľ schovával jeho priateľ. Bude musieť chvíľu vydržať, keď sa nechce stretnúť so zástupkyňou veliteľa. Uškrnul sa.

Priateľ radšej strávi zopár nepríjemných okamihov v absolútnej tme. Osobný sejf veliteľa podlieha najvyššiemu stupňu utajenia, nikto ani nenazrie. Do neho má prístup len veliteľ sám. Ani v čase jeho neprítomnosti, alebo ak je náhodou mimo službu, nemá zástupca veliteľa povolenie nahliadnuť do najtajnejších materiálov. Na to treba špeciálne povolenie. Prístupové heslá by museli zaslať z Tortiry. Márne sníva o takej pocte, kráska!

Premeral si ju od hlavy po päty.

Vraj stelesnenie starých cností, ideál krásy!

Staré cnosti, opovržlivo skrčil vrchnú peru. Na staré cnosti sa divožienky, ako táto, dávno len hrajú. Hlúpa móda posledných pár rokov hlásala návrat k hodnotám minulosti.

V skutočnosti si dnes žiadna nenechá dorásť rohy, už aj im to pripadá barbarské.

Neznášal ju. Za každú cenu sa snažila byť silná, dokonalá. Šliapala mu na päty v snahe upútať jeho pozornosť.

Nie. Ani keby bola posledná v známom vesmíre!

„Daj pokyn na odlet,“ rozkázal, ani sa na ňu nepozrel. Nestála mu za to.

Zástupkyňa veliteľa ho nespúšťala z očí.

Nadradený. Vždy bol nadradený, ignoroval ju už roky.

Ale ona mu ukáže! Jedného dňa bude počúvať jej rozkazy, bude ju prosiť o zľutovanie alebo o pomoc.

A ona sa nezľutuje. Prinúti ho súhlasiť so sobášom, ako sa robievalo kedysi. Bude jej patriť. Silnejší vyhráva. Koľkí sa už divili, aká je silná!

Čo by dala za to, keby sa na ňu aspoň pozrel! Keby jej venoval letný pohľad.

Iní by za jej úsmev aj zaplatili!

Nie. Nemá záujem. Nemá záujem, hoci sa s tortirskými ženami nestretá často. Aspoň nie počas práce. Radšej blúdi po planétach a užíva si laškovanie s cudzími príchuťami.

Pozemšťanky! Uchvátili ho krehkou bezbrannosťou.

Dobre. Dopraje mu. Nech sa nabaží. Potom sa určite aj on vráti k starým tradíciám.

Postará sa, aby sa ich nabažil. Keď prirýchlo dostanete, po čom túžite, určite sa vám to zunuje. Začnete túžiť po niečom inom.

Zahľadel sa do nej. Nechala ho sledovať. Určite by sa k tej malej mrche časom vrátil! Ju neoklame organizovaným odchodom z planéty. Nechal by sa pohláznit hlúpymi hrami na nevinnosť, ktoré na neho Pozemšťanka skúšala -rumencom na tvári, rozpáleným pohľadom, cnostne sklopenými mihalnicami.

To nedovoli! Kto vymyslel tieto hry?!

Vytlačí tajomno na okraj. Strčí mu ju do postele. Nebude mať na výber, pokiaľ ju nechce ponechať ostatným.

To by neurobil! Vyberie si ju a nabaží sa jej. Dostane, čo bude chcieť. Bez všetkých tých nezmyselných predohier sa jej nabaží. Rovno na vec. Nedovolí príťažlivosti, aby sa medzi nimi prehlbovala. Sama mu ju podhodí. A nielen ju. Všetky, ktoré si vyberie. Bude mu ich podhadzovať jednu po druhej, kým nepochopí, že nie nadarmo vrana k vrane sadá.

Postavila sa z ponížujúceho pokľaku, prichystaná vykonať jeho rozkaz.

Nepozrel sa na ňu, ani keď odchádzala.

„Vylez, vzduch je čistý,“ zakričal z kresla, keď si bol istý, že jeho zástupkyňa je dosť ďaleko. Spokojne sa oprel dozadu o opierku.

Pri knižnici plnej beletrie, ktorú si tortirský veliteľ vo vlastnej kancelárii mohol dovoliť, sa na zemi nadvihol poklop. Vykukla z neho hlava s rohmi.

„Je preč,“ rozosmial sa, aby priateľa posmelil.

„Fú,“ vydýchol si rohatý a zaklapol poklop na miesto.

„Daj chlapom voľno. Kým doletíme, nech je v pohotovosti len služba. Zaslúžia si trochu uvoľnenia,“ posmeľoval ho ďalej veliteľ.

„Nemaj obavy, užijú si zábavu,“ rohatý sa pri stole narovnával a prášil si nohavice, akoby vyliezol z prachu. „Práve doletel nový kontingent,“ dodal.

„Kontingent?“ prekvapene sa v kresle napriamril šéf.

Priateľ sa prestal prášiť, váhavo sa pozrel na nadriadeného. Vycítil neprijemnosti. Nenabral odvahu odpovedať, len prikývol.

„Odkiaľ?“ naliehavo šípil niečo nekalé veliteľ, až vystrelil z kresla.

„Zo Zeme predsa,“ potvrdil jeho obavy rohatý. Akoby hovoril niečo samozrejmé.

Aj hovoril, veď každý o kontingente vedel!

„Iben, kto ho nariadil?“ už sa začínal zlostiť šéf, až očervenel v tvári.

„Alison,“ odpovedal Iben. „Tauten, myslel som si, že o tom vieš,“ akoby sa ospravedlňoval.

„Neviem. Nikto mi nič nenahlásil,“ zarazil sa. Kontingent zo Zeme, ktorý nariadila Alison?! „Do...“ vyštartoval z dverí a ponechal prekvapeného Ibena v neistote.

„A ty sa ako voláš?“ k Darke pristúpil rohatý otvorene hodnotiaci jej prednosti.

Nemala strach, len zneistela. Ustúpila o krok dozadu, obojok ju ďalej nepustil.

„Je registrovaná ako Darmila,“ odpovedala za ňu Napravo servilne.

Poznajú ju! Vedia jej meno!

Bolesť hlavy ju definitívne prešla. Nadobro si prestala myslieť, že je v nemocnici. Celá situácia jej nedávala zmysel. Všetci čudesní muži boli zaodetí ako vojaci. Lenže z čias francúzskej revolúcie! Červené kabátce mali porozopínané, pod nimi biele košeľe vykasané z obtiahnutých tmavomodrých nohavíc. Podivný karneval. Zábava smotánky.

Možno bola naozaj unesená.

A predsa jej to bolo akosi jedno.

Tortirský veliteľ vletel do spoločenskej miestnosti a stiahol na seba pohľady všetkých prítomných. Na rozdiel od ostatných mužov v uniformách, on mal voľne rozhalenú čiernu košeľu, v ktorej vynikal svalnatý hrudník príťažlivej bronzovej farby.

Vojaci spozorneli. Nemusí mať uniformu, stále je šéf. Z ich pohľadov sa dalo vycítiť, že sú napätí.

Darka sa obzrela smerom, ktorým hľadeli všetci muži v miestnosti.

Stál tam ON!

Tauten netrpezlivo pátral pomedzi vojakov, hľadal nové dievčatá.

Pohľady sa im stretli. Okamžite od nej odvrátil zrak, snažil sa upokojiť. Stabilizovať dych a pôsobiť rozvážne.

Mohol niečo také tušiť. Alison je zákerná mrcha! Je to zlé. Veľmi zlé. Čo teraz?

Vybuchlo v nej šokované sklamanie. Naozaj je to on! Rovnako ako ostatní, aj on si nasadil rohy. Nech sa deje čokoľvek, hrá tú hru s nimi. Hlúpu hru.

Predtým sa jej videl milý, nežný, skoro nesmelý.

Kam sa dostala? Dostal ju sem on? Čo tým sleduje? Sklamaním sa roztriasla.

„Kto nariadil tento kontingent?“ s hnevom vyšetroval nadriadený.

Napätie v miestnosti hustlo. Oblúbený šéf momentálne nemá náladu na zábavu. Niekde sa stala chyba. Nieкто nedodržel predpisy.

„Alison,“ predstúpil jeden z mužov nesmelo. „Bol som zodpovedný za dopravu,“ sklonil hlavu a kľakol si na koleno, ako vyžaduje protokol. Asi je jedno, že majú voľno a je mimo službu, šéfovi sa niečo nepozdáva.

„Nepodal si hlásenie,“ pokračoval nahnevany Tauten.

„Nemal som podať hlásenie. Išlo o prevrapenie. Odmenu za dlhé odlúčenie od domova. Sú to bežné suveníry. Na Zem sa nevrátim. Nechala ich zopár zaistiť na pamiatku. Podľa tradície,“ podriadený sa usmial popod fúz, no nemal odvahu zdvihnúť hlavu. Aj on sám sa z kontingentu tešil. Nemal to na Zemi rád a slabé Pozemšťanky sa mu nepáčili. Ale teraz, keď vedel, že sa k nim nikdy nevráti, lebo Zem sa nestala prioritou a nezaradia ju do zoznamu registrovaných civilizácií, chcel sa potešiť. Pre nič. Len preto, že tam bol a môže zabudnúť.

„Tak či onak, bude sa za priestupok zodpovedať. Kontingent mala so mnou prerokovať. Zanedbala pracovný postup. Neželám si žiadne prevrapenia,“ zlosť ho neprechádzala. Zmocňovalo sa ho vedomie bezmocnosti.

Alison si všimla, že si Zem obľúbil.

A nielen Zem.

Za priestupok dostane iba upozornenie, nič viac. Pridobre si uvedomoval, že nijako vážne pracovný postup nenarušila. Kontingenty sa oficiálne neevidujú. Dávno nie sú povolené, len tradične tolerované. Tortiri svojej hlavnej protistrane, národu Statov, ktorí namietali na nehumánne zaobchádzanie s obeťami kontingentov, naoko ustúpili. Potajme si však naďalej dokazujú nezávislosť a nadradenosť vlastných starobyľných tradícií.

Slovo suveníry mu búšilo na sluchách. Je tu. Dostala sa sem proti svojej vôli. Navždy jej zničili život. A prečo? Kvôli nemu. Toto si Alison vypije!

Ale čo teraz? Je tu. Nemôže ju vrátiť, sú príďaleko. Aj vďaka nemu sa Zem nezaradí do zoznamu záujmov medziplanetárneho spoločenstva. Chcel, aby ju vynechali z vplyvu mocenského systému.

Mrzelo ho, že Darku nejaký čas neuvidí. Vzdal sa jej, aby ju ochránil! Záujem o Zem by katastrofálne ovplyvnil život jej obyvateľov, radšej jej význam bagatelizoval.

A dopadlo to takto. Naopak.

Kvôli jednému bezvýznamnému kontingentu by nikto neschválil návrat späť. Návrat niekam, kde sa okrem neho už nikto vrátiť nechcel. Po piatich rokoch konečne idú domov. Zaslúžia si rozptýlenie. Sám doteraz nenamietal. Tak funguje moc. Silnejší berie, čo sa mu zachce. Zatiaľ sa nikto nestážoval. Zopár nezvestných navždy zapadne prachom. Sú zanedbateľní v medziplanetárnom meradle. Veď kto by Tortirov obvinil?! Ani nie je možné ich jednoznačne obviniť! Jednotlivci sa vo vesmíre bežne strácajú.

Chlapci si užijú podľa starého práva. Niektorí si na dievčatách vybijú zlosť za odlúčenie od domova. Akoby za to mohli. Nadriadení sa snažia držať posádku na uzde, no napriek nesúhlasu ba odporu ostatných členov svetového spoločenstva, Tortiri si z každej planéty vozia kontingenty. Pre zábavu.

Zem sa nedostala na zoznam. Nie je o ňu záujem. Nechceli šokovať nepripravených obyvateľov prezradením vesmírnych tajomstiev. Každý výsadok prieskumníkov z Tortiry povinne spektrálne zastieral druhové rozdiely. Pozemšťania nevideli ani rohy, ani chvosty, lebo by pohľad na ne nezvládli.

Taká bola oficiálna verzia opustenia planéty. Nepostačujúci stupeň vývoja civilizácie, takmer nulová surovinová základňa. Oficiálne prehlásenie sám pomáhal vytvárať. Zúčastňoval sa na všetkých rokovaniach.

V skutočnosti sa modrá planéta dostala medzi trecie plochy dvoch najsilnejších reprezentantov koloniálnej moci, a aby sa konflikt nevyhrotil, obe strany sa dohodli z planéty stiahnuť.

Opúšťal ju s ťažkým srdcom, ale s vedomím, že to robí pre jej dobro. Zem si mohla ďalej pokojne žiť rovnako ako jej obyvatelia.

Čo teraz? Darka je tu. A jej pozícia je najhoršia možná.

„Pokračujte,“ nechcel zvyšovať napätie. Takto jej nepomôže. Zbytočne by k nej pritiahol pozornosť. „Ale ďalej už podľa protokolu,“ dodal.

Tváril sa, že sa chystá na odchod, no poslednú vetu nepovedal náhodou. Očakával, že ho zastavia.

„Potom, pane, dovoľ...“ postavil sa rohatý zodpovedný za dopravu z pokľaku.

Ak má jednať podľa protokolu, musí šéfa osloviť ako prvého. Nechcel si ho pohnevať. Hoci tušil, že problémy s kontingentom k otvorenému konfliktu medzi ním a Alison nepovedú.

Ani on nemal rád Alison, nikto ju nemal rád. Držala si od podriadených odstup.

I keď dal by si povedať, je krásavica. Keby naňho kývla, šiel by. Ale je tvrdá.

„...aby som ťa vyzval. Vyber si ako prvý,“ splnil si povinnosť.

Nikto neočakával, že by si šéf naozaj vybral. Jeho nezaujím o kontingenty bol všeobecne známy. Nebol na kontingenty odkázaný. Blúdil po planétach a užíval si takzvané reálne životy. Nepotreboval si užívať s otrokyňami ako vojaci, ktorí sa na povrch ani nedostali. Lahko nadväzoval známosti a rád sa zabával. Keby chcel, stačilo by, aby kývol. Súhlasila by nejedna Tortirka, ba dokonca Statka. O iných planétach nehovoriac.

Vojaci sa rozostúpili, aby mu umožnili výber. Ak by predsa.

Pätnásť prestrašených Pozemšťaniek sa tlačilo jedna vedľa druhej ako kuriatka na snehu.

„Dones mi túto,“ ani sa na ňu nepozrel, keď ju akoby náhodou označil kývnutím ruky. Otočil sa a odišiel z miestnosti.

Chlapi sa uchechtávali. Brali jeho gesto ako pomstu Alison. Zástupkyňa bude mať na rozdávanie pre posádku o jednu menej.

Zlosť sa jej rozkmitala po tele, keď ju Napravo potiahla za obojok.

To nemôže byť pravda! Ukázal na ňu, ani sa na ňu nepozrel. Akoby medzi nimi už dva roky nebolo niečo neopísateľné!

Asi si to len nahovárala. V skutočnosti o nič nešlo. Urobil z nej hračku, s ktorou sa pohrá a ktovie, čo potom.

Napravo ju viedla niekam preč. Miestnosťou, ktorú opúšťali, sa ozývalo uznanlivé mumlanie. Nepatrilo jej. Patrilo ich namyslenému šéfovi. Skrsla v nej zronená nenávisť.

„Možno by si ani nevšimol, keby sme ju vymenili,“ navrhol rohatý s veľmi čiernymi vlasmi a ustupujúcou ofnou.

„Nebudem riskovať, že áno,“ zasmiala sa Napravo ignorujúc, že ju ťapol po zadku. Tubice museli počas odpykávania trestu znášať nejedno poníženie. Ale zaradenie do oddielu, ktorý mal na starosti suveníry z exotických planét, patrilo medzi prijateľnejšie postihy za priestupky. Mohla skončiť aj horšie, napríklad vo výsadku na nepriateľskom území.

Darku previedli ružovou chodbičkou a nechali ju nastúpiť do výťahu.

Keď sa dvere znova otvorili, farby chodby a ostatných priestorov sa zmenili. Steny, koberec, dokonca strop svietili hráškovozelenou.

Obyrne, tak jej teraz pripadali, ju ťahali k dverám, pred ktorými rozpačito zastali a s obavami sa ohlásili.

Nebude robiť otrokyňu! Dušovala sa v duchu Darka. Takto predsa nemôže dopadnúť. Všetko sa vysvetlí.

Alebo sa konečne zobudí.

Nikto sa neozýval, len dvere sa samé rozostúpili.

Všetky tri vošli dnu. Uprostred kajuty stála veľká posteľ s kovovým rámom na záhlaví, vpravo v rohu stolík a stolička, vľavo ešte jedny dvere.

„Sadni si,“ pomerne láskavo a asi chápano ju usmernila Naľavo na posteľ.

Napravo zatiaľ obojok zapla o kovový rám, obe ruky jej spútal remeňmi dohromady.

Potom sa obryne zobrali a odišli. Nechali ju jednoducho tak. Osamote na neznámom mieste.

Možno sa všetko vysvetlí. Teraz vojde jej milý a začne sa smiať. Bude si myslieť, že hra na únos bola vtipná.

Ale ona sa bude hnevať!

Vystrašene sa obzerala okolo seba. Skromné svetlo prenikalo z rozhrania stropu so stenami. Hráškovo zelené boli aj periny a vankúše, stôl, stolička, jednoducho všetko.

Zalomcovala rukami, no remene nepovolili.

Čo by mala urobiť?

Pokúsiť sa odpútať obojok od postele!

Ibaže ťahala zbytočne.

Dvere sa otvorili. Predsa prišiel. Bez slova zastal, dvere sa mu so sykotom zatvorili tesne za chrptom. Len švih chvosta prezdrazil, že si ich pohyb všimol. Pozeral sa na ňu.

Zlosť sa jej navalila do tváre a vrela jej na sluchách.

Nijako nereagoval. Vošiel a sadol si za stôl.

„Situácia je zlá,“ začal. „Doviezli ťa ako otrokyňu, vôbec som o tom nevedel,“ asi sa ospravedlňoval. Naďalej hral absurdnú hru, v ktorej mali byť rohy a chvost akože normálne.

Teraz mu už neodpustí, ani keď sa prizná!

„Mal som v úmysle jednoducho zmiznúť,“ pokračoval, ale prerušila ho.

„Tak ty si chcel zmiznúť?!“ sršala z nej zlosť. „Namiesto toho ma tvoja banda úchylov dotiahla ako hračku!“ kričala.

„Nevedel som o tom. Nedá sa nič robiť! Tvoja planéta je príďaleko. Nemôžem obrátiť celú loď, len aby som ťa vrátil mame,“ zvyšoval hlas. Mohlo sa zdať, že sa snaží o rozumné argumenty.

„Prosím?!“ akože sa uchechtla, v skutočnosti soptila hnevom. „Čo to pletieš?! Na čo sa hráte?“

Sklonil hlavu a zakrútil ňou.

„Vôbec som ťa do toho nechcel zapliesť.“ Postavil sa a odišiel. Nechcel zapliesť! Nechcel zapliesť!

Zlostne si opakovala dokola.

Možno patrí k bande, ktorá sa živí predajom žien. On pôsobí ako atraktívna návnada, volavka.

Naletela mu! Jeho krásnym modrým očiam. Hnevala sa na seba, až trhala hlavou. Obojok sa jej zlovestne zarezával do krku.

Zaplietol!

Alebo kšeft sám vedie a nohsledi ho chceli milo prekvapiť. Ulovili ju pre neho!

Trhala rukami, na niektorých miestach jej povolila koža. Štípalo to. Zožierala sa vnútorným nepokojom a sklamaním. Z neho.

Znova sa otvorili dvere. Vošiel a pristúpil až k posteli.

„Pokoje sa vystri. Prespím u priateľa,“ odopol obojok a uvoľnil jej aj obe ruky.

Skôr ako by stihla vhodne zareagovať, zmizol zasa za dverami.

Neverila vlastným očiam! Nechal ju nevedno kde osamote! Hádam si nemyslí, že bude to, že ju akože nechal na pokoji, brat ako plus?!

So zlosťou sa prebehla okolo postele, skúmala prázdne zelené steny. Hľadala možnosť úniku.

Ktovie, kde sa nachádzajú naozaj? Možno niekde hlboko na dne oceána.

To sa odtiaľto tak ľahko nedostane.

Alebo v púšti, kde ani satelity nemieria, lebo tam nič nepredpokladajú.

Ujde! Radšej vyschne na púšti, ako v tejto diere!

Kopala do stien, aj do postele. Chystala sa rozkopať bočné dvere, ale ako sa k nim priblížila, otvorili sa. V malej miestnosti za nimi sa rozsvietilo.

Kúpeľňa. Síce divná, neboli v nej žiadne ostré hrany, ale kúpeľňa s umývadlom a WC. Farba hráškovovo zelená.

Má teda divný vkus.

Nebyť zásteny, sprchu by nezbadala. Len sa jej videlo zvláštne, aby v jednej polovici stálo umývadlo a v druhej nič. Nastrčila ruku za hráškovovo zelené sklo, zo stropu sa spustila voda. Bezfarebná. Už by očakávala, že aj tá bude zelená.

Nebude sa sprchovať, na ďalšie umývanie sa vôbec necítila. Stiahla ruku späť a utrela si ju do stehna.

Vybehla zasa von a pokúšala sa poskakovať pred dverami, ktorými pred chvíľou odišiel.

Nič.

Aj sa do nich zlostne nakopala, nakoniec si vysilená sadla na posteľ. Bolel ju chrbát, trochu „sa vystrela“.

Musí si premyslieť, ako sa odtiaľto dostane. Istú sympatiu k nej hádam pociťuje, keď jej nateraz ponechal istú slobodu.

Zvláštne ju striaslo. Vzrušením jej zapulzovali správne miesta.

Dotieravé predstavy si radšej nepripúšťala. Privrela oči a viac ich neotvorila. Až ráno.

„Pracuješ?“ Tauten váhavo vstúpil do Rachulovej kajuty.

Starý dôstojník sedel za stolom. Niečomu malému, čo držal medzi prstami, venoval spaľujúcu pozornosť. Rukávy červenej košele mal vysoko vyhrnuté, stále pružné svaly sa mu napínali, akoby robil niečo ťažké. Ani sa na Tautena nepozrel, len pokýval plešatou hlavou. Pár vlasov, ktoré lemovali jeho zátylok, bolo rovnako bielych ako rohy.

Mladý dôstojník sa ošíval. Chvíľu prešlapoval na mieste, potom vyrazil k posteli, jedinému miestu, kde sa v súkromnej kajute mohli zložiť prípadní hostia.

Práve preto nebývali návštevy na izbách obvyklé. Nie takéto. Na priateľské stretávania slúžila spoločenská miestnosť. A bar.

„Prišiel kontingent zo Zeme,“ snažil sa vtaiahnuť do rozhovoru Rachula.

„Viem,“ povedal starec, ale neodtrhol oči od drobného predmetu, ktorý otáčal v ruke. Strácal sa mu medzi hrubými prstami. Správal sa k nemu skoro nežne, čo vyzeralo pri jeho ozrutnej postave dosť zvláštne. „Chlapci si zaslúžia,“ dodal zrejme zo zdvorilosti, aby si Tauten nepripadal prehliadaný.

„Alison mi ho zatajila!“ vybuchol od hnevu mladý, ale Rachulom to nehlo.

„Nepodstatné. Dokazuje si moc úplnými malichernosťami. Nenechaj sa zbytočne strhnúť,“ stále mu dostatočne nevenoval pozornosť vojak vo výslužbe.

„Je tam,“ povedal potichu Tauten.

„Kto?“ opýtal sa Rachul, no hlavu sklonil ešte nižšie k predmetu záujmu.

„Hovoril som ti o nej. Tá pozemšťanka,“ aj spomienka na ňu ho rozrušila.